

Arrest

**nr. 110 455 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 17 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten / bevel tot terugbrenging (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Roemeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 22 december 1981 en 6 februari 2005.

Op 27 september 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen, waarbij zij een Roemeense identiteitskaart, een geappostilleerde geboorteakte, een echtscheidingsakte en een

aanslagbiljet (aanslagjaar 2011) van de personenbelasting van de heer O. voorlegt en zij drie maanden de tijd krijgt om volgende documenten voor te leggen:

- het eventuele bewijs dat de eerste verzoekende partij toegang krijgt tot de bestaansmiddelen van de heer O.
- het bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering, geldig voor lang verblijf in het Rijk.

Op 27 september 2012 wordt ook voor de tweede verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn ingediend, waarbij wordt verwezen naar de aanvraag van haar moeder, in casu de eerste verzoekende partij.

Op 26 maart 2013, met kennisgeving op 29 maart 2013, wordt aan de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27/09/2012 werd ingediend door: Naam: T., E.R. (...), Nationaliteit: Roemenië ; Geboortedatum: 22.12.1981 , Geboorteplaats: Bucuresti, Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legde de volgende documenten voor ter ondersteuning van haar aanvraag: aanslagbiljet inzake personenbelasting en aanvullende belasting (AJ 2011/ inkomsten 2010) voor de heer O. (...), J. (...) P.), attest van sociaal verzekerde, brief Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers dd.09/10/2012 die melding maakt van een gewijzigde kinderbijslag voor de heer O. (...), attest m.b.t de betaling van werkloosheidsuitkeringen in de periode 01/2012-10/2012 aan de heer O. (...) en aanvraagformulier kinderbijslag dd. 15/10/2012 ingevuld door mevrouw.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° van het KB 08.10.1981, onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden die ten laste zijn.

Wanneer we de voorgelegde stukken analyseren, dienen we vast te stellen dat mevrouw haar bestaansmiddelen bewijst aan de hand van de inkomsten van de heer O. (...), J.P. (...) met NN: (...), met name de werkloosheidssteun die meneer ontvangt en de basiskinderbijslag die hij sinds oktober 2012 verder ontvangt voor zijn eigen zoon O., C. (...) (°01/04/1996). Echter, het totale bedrag aan inkomsten ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend rekening houdende met de gewijzigde gezinssituatie van meneer en het feit dat hij thans een feitelijk gezin vormt met mevrouw T., E.R. (...) en haar dochtertje D., A. (...) (°05/02/2006). De bestaansmiddelen van meneer zijn gelet op het aantal gezinsleden onvoldoende om te voorzien in het levensonderhoud van mevrouw. Nergens uit het dossier blijkt dat zij met dergelijk karig bedrag kunnen rondkomen voor hun persoonlijk onderhoud. Er worden geen bewijzen voorgelegd van andere inkomstenbronnen. Er werd weliswaar een aanvraagformulier voor kinderbijslag ingediend door mevrouw op 15/10/2012, maar het is niet duidelijk of mevrouw ook zelf inkomsten uit kinderbijslag heeft bekomen. De betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs voor dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (artikel 40, eerste lid 2° van de wet van 15/12/1980).*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

Eveneens op 26 maart 2013, met kennisgeving op 29 maart 2013, wordt aan de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) uitgereikt, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27/09/2012 werd ingediend door: Naam: D.,

A.M.E. (...), Nationaliteit: Roemenië; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Bucuresti, Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing:

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Aan de moeder T., E.R. (...) (met NN: (...)) in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het verblijf geweigerd op 26/03/2013 (zie aparte bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten). Bijgevolg kan de dochter zich niet 'bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis,§2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Het recht op verblijf wordt haar daarom geweigerd. '

Aan de moeder wordt bevel gegeven de dochter D., A. M.E. (...) binnen de dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan: "Eerste en enig middel : de bestreden beslissing schendt art. 40§4, 2° Vw. juncto art. 50, §2, 4° a) van het K.B. van 08.10.1981 alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

het middel luidt als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster verwerpt omwille van het feit dat de bestaansmiddelen, dewelke zij o.b.v. art.50, §2, 4° a) van het K.B. van 08.10.1981, aanbrengt en bewijst onvoldoende zouden zijn;

Aangezien dit bewijzen betreffen van de bestaansmiddelen, dewelke de Belgische partner van verzoekster heeft;

Aangezien 'in fine' van art. 50, §2, 4° a) van het K.B. van 08.10.1981 expliciet wordt gestipuleerd dat 'Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen;'

Aangezien de Belgische partner van verzoekster weliswaar thans werkzoekende is en een werkloosheidsuitkering geniet, is hij ook eigenaar van een 9-tal onroerende goederen waarvan hij maandelijks huurinkomsten heeft en dit o.b.v. +/- 30 huurcontracten;

Aangezien de Belgische partner van verzoekster ter staving van zijn stabiele, regelmatig en toereikende inkomsten reeds n.a.v. de aanvraag van verzoekster o.m. zijn aanslagbiljet inzake personenbelasting en aanvullende belasting (AJ 2011/IJ 2010) voorlegde;

Aangezien thans teneinde de voormelde huurinkomsten expliciet te bewijzen voor de periode eind februari 2013 t.e.m. 10.04.13 de bankrekeninguittreksels van de Belgische partner van verzoekster worden voorgelegd onder stavingsstuk nr. 2;

Aangezien aldus hieruit onbetwistbaar blijkt dat het inkomen van verzoekster, hetwelke zij via haar Belgische partner 'verkrijgt', MEER DAN toereikend, regelmatig en stabiel genoeg is in de zin van art. 40ter Vw. (minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in art. 14, par. 1, 3° van de wet van 26.05.2 betreffende het recht op maatschappelijke integratie);

Aangezien verzoekster intensieve cursussen Nederlands volgt en zij in regel is met de mutualiteit;

Aangezien verzoekster na de beëindiging van haar cursussen Nederlands een opleiding 'verpleegkunde' gaat volgen teneinde aldus tewerkgesteld te kunnen worden in de zorgsector;

Aangezien de minderjarige dochter van verzoekster naar school gaat in SINT-NIKLAAS en zij het Nederlands reeds zeer goed beheerst;

Aangezien volledigheidshalve en voor zoveel als nodig de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten de voornaam van de Belgische partner van verzoekster tot tweemaal toe ! manifest verkeerd vermeldt : namelijk Jean-Paul waar dit Jean Pierre dient te zijn;

Aangezien uit het bovenstaande dan ook blijkt dat de bestreden beslissingen niet op een correcte feitenvinding zijn gestoeld;

Doordat de huidige bestreden beslissingen (1) en (2) , zijnde de beide bijlagen 20, evenwel toch besluiten tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, maakt dat deze beslissingen art. 40§4, 2° Vw. juncto art. 50, §2, 4° a) van het K.B. van 08.10.1981 schenden alsook van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloomt zijn waardoor de bestreden beslissingen zondermeer dienen nietigverklaard te worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- Art. 40 § 4, 2° Vreemdelingenwet,*
- Art. 50, § 2, 4° a) Vreemdelingenbesluit,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.*

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Ook verzoeksters concrete kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

Verzoeksters concrete kritiek bestaat eruit dat geen rekening zou zijn gehouden met de omvangrijke huurinkomsten van dhr. O. (...).

Zij verwijst ter zake naar de huurinkomsten van dhr. O. (...), zoals die blijken uit bankrekeninguittreksels, en die zouden aantonen dat zij, via haar mecenas, over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster bij haar aanvraag geen stukken heeft voorgelegd die aantonen dat dhr. O. (...), zoals zij voorhoudt, 'eigenaar is van 9 onroerende goederen', waarvoor '30 huurcontracten lopende zijn'.

Zij legt op heden rekeninguittreksels voor, doch met deze nieuwe stukken kon de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Waar verzoekster verwijst naar het aanslagbiljet van dhr. O. (...) dat zij voorlegde bij de aanvraag, en waaruit zijn 'stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten' zouden blijken, laat de verwerende partij gelden dat uit dergelijk aanslagbiljet geenszins blijkt wat de aard van de inkomsten is en of dhr. O. (...) ook heden aanspraak kan maken op dergelijke inkomsten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het aanslagbiljet dat werd voorgelegd, doch heeft enkel de werkloosheidsuitkering van dhr. O. (...) weerhouden als inkomsten waarmee rekening kon worden gehouden voor de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Gelet op elk gebrek aan concrete verduidelijking of stukken met betrekking tot de voorgenomen huurinkomsten, is het inderdaad niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om met deze inkomsten geen rekening te houden.

Verzoeksters beschouwingen omtrent haar inspanningen tot integratie, haar studievoornemens, en de schoolse opleiding van haar dochter doen geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster niet heeft aangetoond over afdoende bestaansmiddelen te beschikken, en zijn dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster verwijst naar het gegeven dat bij vergissing J.-P. (...) werd vermeld als voornaam van dhr. O. (...), daar waar dit J.-P. (...) dient te zijn, laat de verwerende partij gelden dat dit een materiële misslag betreft, die niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Zie naar analogie:

"De materiële misslag, wat het cijfer 1459, 50 betreft, doet geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat geen afdoende bewijs is geleverd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en aan de mogelijkheid voor verzoeker om, aan de hand van het motief in de bestreden beslissing, het juiste bedrag te kennen. " (RvV nr. 84 403 van 10 juli 2012)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 50, §2, 4° en 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), en naar het feit dat aan de eerste verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd nu zij onvoldoende bewijs voorlegt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 51, §2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, en naar het feit dat deze beslissing werd uitgereikt omdat aan de moeder, in functie van wie de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, het verblijf werd geweigerd, zodat haar minderjarige dochter zich niet bij haar kan voegen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De eerste verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de eerste verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet en van artikel 50, §2, 4°, a) van het vreemdelingenbesluit. Deze bepalingen luiden respectievelijk als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

en

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat door de eerste verzoekende partij op 27 september 2012 een aanvraag werd ingediend voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen, waarbij zij een Roemeense identiteitskaart, een geappostilleerde geboorteakte, een echtscheidingsakte en een aanslagbiljet (aanslagjaar 2011) van de personenbelasting van de heer O. voorlegt en zij drie maanden de tijd krijgt om het eventuele bewijs dat zij toegang krijgt tot de bestaansmiddelen van de heer O. en het bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering, geldig voor lang verblijf in het Rijk voor te leggen. Het administratief dossier, zoals gekend bij de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, bevat daarnaast een aanvraag om kinderbijslag ingevuld door de eerste verzoekende partij, een verklaring over het vormen van een feitelijk gezin tussen de verzoekende partijen en de heer O., een attest betaling werkloosheid voor de uitkeringen van januari 2012 tot en met september 2012 uitgegeven op 16 oktober 2012, een formulier toeslag op de kinderbijslag op naam van de heer O. ingediend naar aanleiding van de brief van de RKW naar aanleiding van de gewijzigde samenstelling van het (feitelijk) gezin en een attest van sociaal verzekerde voor de eerste en tweede verzoekende partij

De eerste verzoekende partij diende eveneens een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn voor haar minderjarige dochter in functie van haarzelf.

De eerste verzoekende partij houdt in het verzoekschrift voor dat haar partner weliswaar een werkloosheidsuitkering geniet, doch dat hij eigenaar is van een negental onroerende goederen waarvan hij maandelijks huurinkomsten heeft en dit op basis van ongeveer 30 huurcontracten. Zij voegt echter voor het eerst kopies van rekeninguittreksels bij het verzoekschrift om het bestaan van huurinkomsten te staven. De eerste verzoekende partij kan de verwerende partij echter niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie bij het nemen van de bestreden beslissingen nu zij deze informatie pas ter kennis brengt in het kader van de beroepsprocedure en dus niet voor het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad dient zich in het kader van zijn wettigheidscontrole bij de beoordeling te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en kan met deze stukken geen rekening houden.

Waar de eerste verzoekende partij wijst op het feit dat ter staving van de stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten van haar Belgische partner naar aanleiding van de aanvraag onder meer een aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belasting werd voorgelegd, wijst de Raad er vooreerst op dat het voorgelegde aanslagbiljet (“aanslagjaar 2011”) het inkomstenjaar 2010 betreft, zodat het geenszins onredelijk is dat de verwerende partij deze gegevens niet in aanmerking zou nemen bij het onderzoek naar de bestaansmiddelen nu hieruit niet kan worden afgeleid of de partner van de eerste verzoekende partij ten tijde van de aanvraag, namelijk op 27 september 2012, nog aanspraak maakt op de hierin opgenomen inkomsten. De verwerende partij had eventueel nog uit het aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belasting kunnen afleiden dat de partner van de eerste verzoekende partij over verschillende onroerende goederen beschikte gelet op het feit dat het aanslagbiljet, naast het kadastraal inkomen voor een eigen woning een kadastraal inkomen van

28.541,80 euro vermeldt. Evenwel staat in dit biljet eveneens dat hij 21.824,34 euro intresten diende te betalen. Voorts werd in alle talen gezwegen over het feit dat hij over huurinkomsten beschikte, waarvan thans sprake in het verzoekschrift. Rekening houdend met het feit dat de partner van de eerste verzoekende partij zoveel intresten diende te betalen en met het feit dat de huurinkomsten niet eerder vermeld werden, is het niet kennelijk onredelijk aan te nemen dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met de overige door de verzoekende partij voorgelegde stavingsdocumenten aangaande de bestaansmiddelen zoals hierboven opgesomd. Verder belet niets de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen en hierbij melding te maken van alle huurinkomsten en alle kosten die te maken hebben met onroerend goed (o.a. intresten) indien zij meent dat zij en haar partner over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten beschikken.

Waar in het verzoekschrift elementen van integratie, namelijk het volgen van cursussen Nederlands, het in regel zijn met de mutualiteit, de intentie tot het volgen van een opleiding verpleegkunde en het schoollopen van de minderjarige dochter, worden aangehaald, wijst de Raad er op dat deze beschouwingen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Tenslotte kan het verkeerdelijk vermelden van de naam Jean-Paul in plaats van Jean-Pierre in de eerste bestreden beslissing geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Dit betreft een louter materiële misslag.

Derhalve wordt met het voorgaande niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet en van artikel 50, §2, 4°, a) van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder wordt de schending aangevoerd van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In het verzoekschrift worden geen andere argumenten aangehaald dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat geenszins wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de eerste verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN